

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Paweł Wojciechowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Radosław Jeż

Protokolant Marta Brzezińska

na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 7 sierpnia 2024 r.

w sprawie obwinionego A. G. - sędziego Sądu Rejonowego w D.

po rozpoznaniu odwołania obwinionego

od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie z dnia 13 grudnia 2023 r., sygn. akt ASD 1/23

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego sędziego A. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Radosław Jeż Wiesław Kozielowicz Paweł Wojciechowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2023 r. Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie o sygn. akt ASD 1/23, uznał obwinionego A. G., sędziego Sądu Rejonowego w D. za winnego tego, że w okresie od dnia 1

kwietnia 2014 r. do 6 marca 2019 r. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa, to jest art. 937 § 2 k.p.c. oraz art. 939 k.p.c. w zw. z art. 615 k.p.c. oraz art. 201 k.p.c. przez:

- nierozpoznanie wniosków o zamianę zarządcy i wniosków o zatwierdzenie sprawozdań zarządcy za kolejne okresy sprawozdawcze, to jest za I półrocze 2014 r., II półrocze 2014 r., I półrocze 2015 r., II półrocze 2015 r., I półrocze 2016 r., II półrocze 2016 r., I półrocze 2017 r., II półrocze 2017 r. i I półrocze 2018 r., w sprawie o sygn. akt I Ns 151/15,

- brak czynności związanych z wyłączeniem ze sprawy o sygn. Akt I Ns 151/15 i odrębną rejestracją wniosku o ustalenie nieważności umowy z dnia 25 marca 2014 r. jako pozwu w postępowaniu procesowym, jak również niepodjęcie żadnych czynności w zakresie ww. wniosku/pozwu, co skutkowało stwierdzeniem przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 151/15 (I S 95/18, I S 106/20 oraz I S 250/21), co stanowiło przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.2072 j.t.), przy czym Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie ustalił, że czy ten stanowi delikt dyscyplinarny z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2019.52 j.t.) i za to na podstawie art. 107 § 1 i art. 109 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2019.52 j.t.) wymierzył obwinionemu sędziemu A. G. karę nagany, zaś kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa (orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie wraz z jego uzasadnieniem – k. 10-33).

Odwołanie od powyższego wyroku wniósł obwiniony sędzia Sądu Rejonowego w D. A. G., zaskarżając go w całości, na swoją korzyść. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłączenie na podstawie ustaleń zawartych w uzasadnieniach wyroków Sądu

Okręgowego w Elblągu orzekającego w przedmiocie skargi na naruszenie prawa stron do rozpoznania sprawy bez uzasadnionej zwłoki i nie przeprowadzenie w pełnym zakresie dowodów z dokumentów zawartych w aktach I Ns 151/15 Sądu Rejonowego w D. i tym samym dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, prowadzącej do nie uwzględnienia podczas wyrokowania wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 107 § 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 128 ww. ustawy poprzez niezastosowanie powołanego przepisu do oceny prawnej zachowania obwinionego jako referenta sprawy I Ns 151/15.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów obwiniony sędzia A. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie ewentualnie wymierzenie kary upomnienia i odstąpienie od podawania wyroku do publicznej wiadomości (odwołanie obwinionego – k. 3-8).

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2024 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Elblągu wniósł o nieuwzględnienie odwołania obwinionego i utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia. Z kolei, obwiniony sędzia poprał swoje odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego w znacznej części zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zachowania obwinionego prowadzi bowiem do wniosku, iż czyn zarzucany sędziemu A. G., w aktualnym stanie prawnym, nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego. W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu z punktu drugiego jako dalej idącego. Poprzedzając weryfikację słuszności podnoszonego przez skarżącego zarzutu z pkt 2 wskazać należy, iż w stanie prawnym

obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego sędziemu czynu obowiązująca ustawa Prawo o ustroju sądów powszechnych określała w art. 107 § 1 jedynie przesłanki pozytywne przewinień dyscyplinarnych, nie zawierając obowiązującego obecnie katalogu okoliczności, które ustawodawca uznał za wyłączające odpowiedzialność dyscyplinarną.

Na wstępie rozważań prawnych wskazać należy, iż mocą art. 4 pkt 4 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz. 1259 - dalej powoływana jako "ustawa nowelizująca") z dniem 15 lipca 2022 r., doszło do nowelizacji przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zakresie odnoszącym się m.in. do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów poprzez wyraźne wskazanie, jakie okoliczności związane z orzekaniem nie stanowią przewinienia dyscyplinarnego. Wskutek wspomnianej modyfikacji do art. 107 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych dodano § 3, zgodnie z którym przyjęto, iż nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego:

1. okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;
2. wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o rozpatrzenie pytania prejudycjalnego, o którym mowa w art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z późn. zm.);
3. badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 42a § 3 lub art. 23a § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1754 oraz z 2022 r. poz. 655 i 1259), lub art. 5a § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137 oraz z 2022 r., poz. 1259), lub badanie spełniania wymogów niezależności lub niezawisłości w przypadku, o którym mowa w art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 oraz

z 2022 r., poz. 480 i 1259), lub badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 29 § 5 tej ustawy.

Opisany w powołanym przepisie art. 107 § 3 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych kontratyp w sposób istotny ogranicza odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego jedynie do takich błędów w orzekaniu, które zostały popełnione umyślnie, w sposób świadomy i zamierzony oraz stanowią elementarne pogwałcenie przepisów prawa, widocznych dla każdego bez wnikania w szczegóły sprawy, bez konieczności analizy stanu faktycznego i prawnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2023 r., II ZOW 21/22).

Co prawda przepis ten wskazuje na orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego, które obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów, jednakże reguły wykładni zarówno systemowej jak i celowościowej prowadzą do wniosku, że kontratyp ten ma również zastosowanie w przypadku wszelkich decyzji danego sędziego związanych z szeroko rozumianym wymierzaniem sprawiedliwości. Błąd w zakresie wykładni i stosowania prawa o którym mowa ww. przepisie, zdaniem Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, może nie tylko prowadzić do wydania obarczonego błędem orzeczenia, ale może również prowadzić do zaniechania podjęcia określonej czynności przez danego sędziego.

Powyższe ustawowe rozwiązanie wpisuje się w wieloletnią, ugruntowaną linię orzecznictwa Sądu Najwyższego, iż w sprawowaniu urzędu sędziego, które ze swojej istoty polega na wykładni prawa i stosowaniu prawa, podczas rozstrzygania spraw zawisłych przed sądami, mogą zdarzyć się np. błędy dotyczące wadliwej oceny dowodów, błędy w ustalaniu stanu faktycznego, błędy w wykładni przepisów prawa. Odmienne przyjęcie doprowadzałoby bowiem do sytuacji, w której sędzia byłby skrupowany zagrożeniem odpowiedzialnością dyscyplinarną w razie popełnienia błędu, co niewątpliwie stanowiłoby głęboką ingerencję w sędziowską niezawisłość i swobodę orzekania, gwarantowaną w art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., I ZZ 2/22).

W orzecznictwie podkreśla się, że sędzia orzekający w sprawie nie może pozostawać w przeświadczeniu, że każde naruszenie przepisów prawa - nawet tych, które w swej dyspozycji mają przesłanki o charakterze ocennym - spowoduje jego odpowiedzialność dyscyplinarną. Takie rozumienie terminu oczywista i rażąca obraza przepisów prawa stanowiłoby bowiem w istocie ograniczenie zasady niezawisłości sędziowskiej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., SNO 6/07). Wprawdzie za błędy związane ze sferą orzeczniczą sędzia może odpowiadać dyscyplinarnie, ale tylko za oczywiste, tj. kwalifikowane bezprawie sądowe, które można byłoby z góry zakwalifikować jako zamierzone umyślne, oczywiste i rażące pogwałcenie przepisów prawa, widoczne od razu dla każdego i bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potrzeby analizowania stanu faktycznego i prawnego, a ponadto pod warunkiem, że usunięcie kwalifikowanych wad orzeczenia nie było możliwe przez zastosowanie prawem przewidzianych procedur umożliwiających instancyjną kontrolę i zweryfikowanie błędnego orzeczenia sądowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r., SNO 45/08).

Także w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, przyjęto, że wyłączenie gwarancji wynikających z zasady niezawisłości sędziowskiej dotyczy poważnych i całkowicie niewybaczalnych zachowań ze strony sędziów, polegających na przykład na celowym i wynikającym ze złej wiary lub z wyjątkowo poważnych i rażących zaniedbań pogwałceniu przepisów prawa krajowego i prawa Unii, których przestrzeganie mają zapewnić, lub na arbitralnym szafowaniu wyroków lub odmowie wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy jako depozytariusze funkcji orzecznich mają za zadanie orzekać w sporach poddawanych im pod rozstrzygnięcie przez jednostki (pkt 137 tego wyroku).

Zgodnie natomiast z art. 4 § 1 k.k. - mającym zastosowanie w niniejszym postępowaniu na gruncie art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy (odpowiednio: obwinionego). Z powyższej regulacji wynika zatem konieczność porównania sytuacji

prawnej obwinionego sędziego oraz rozważenie, czy względniejsza jest dla niego ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu.

Analiza sytuacji prawnej obwinionego sędziego przeprowadzona na gruncie poprzedniego stanu prawnego wskazuje, iż przepisy wówczas obowiązujące nie są względniejsze dla obwinionego, co prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie winny mieć stosowane przepisy ustawy w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 9 czerwca 2022 r. Dokonana na gruncie obowiązującej w dacie orzekania ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych ocena prawna zachowania sędziego A. G. prowadzi natomiast do wniosku, iż zarzucany mu czyn nie stanowi deliktu dyscyplinarnego, gdyż w swej istocie sprowadza się do dopuszczenia się przez sędziego błędu w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa, a zatem zachowania o zniesionej bezprawności dyscyplinarnej.

Zarzucone obwinionemu sędziemu niepodjęcie czynności w sprawie w postaci nierozpoznania wniosków o zamianę zarządcy i wniosków o zatwierdzenie sprawozdań zarządcy za kolejne okresy sprawozdawcze, to jest za I półrocze 2014 r., II półrocze 2014 r., I półrocze 2015 r., II półrocze 2015 r., I półrocze 2016 r., II półrocze 2016 r., I półrocze 2017 r., II półrocze 2017 r. i I półrocze 2018 r., w sprawie o sygn. akt I Ns 151/15, a także niepodjęcia czynności związanych z wyłączeniem ze sprawy o sygn. akt I Ns 151/15 i odrębną rejestracją wniosku o ustalenie nieważności umowy z dnia 25 marca 2014 r., jako pozwu w postępowaniu procesowym, jak również niepodjęcie żadnych czynności w zakresie ww. wniosku/pozwu, co skutkowało stwierdzeniem przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 151/15 (I S 95/18, I S 106/20 oraz I S 250/21), niewątpliwie stanowią czynności wynikające z błędnej wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego, o którym mowa w art. 107 § 3 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, za które to sędzia nie może odpowiadać dyscyplinarnie.

Opisany w powołanym wyżej przepisie kontratyp w sposób istotny ogranicza odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego jedynie do takich błędów w orzekaniu, które zostały popełnione umyślnie - a więc w sposób świadomy i zamierzony oraz stanowią elementarne pogwałcenie przepisów prawa, widoczne dla każdego bez

wnikania w szczegóły sprawy, bez konieczności analizy stanu faktycznego i prawnego.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych brak jest przesłanek wskazujących na to, iż sędzia A. G. w sposób świadomy i zamierzony naruszył dyspozycję art. 937 § 2 k.p.c. oraz art. 939 k.p.c. w zw. z art. 615 k.p.c. oraz art. 201 k.p.c., zaś popełnione przez niego uchybienie stanowiło widoczne dla każdego elementarne pogwałcenie tychże przepisów.

Analiza warstwy dowodowej w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, że sprawa o sygn. akt I Ns 151/15 pozostawała w referacie sędziego A. G. od 2013 r. do 2019 r., i w ramach tej sprawy, pod jedną sygnaturą, były rozpoznawane wszystkie czynności związane ze sprawowaniem zarządu przez kolejnych zarządców w tym zatwierdzanie sprawozdań, zmiany zarządcy, zmiany wynagrodzenia zarządcy, udzielania zarządcy zgody na czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu lub na wypłatę nadwyżek dochodów. Takie postępowanie było zgodne z ustaloną praktyką w innych sądach w kraju. Gdy w 2013 r. ww. sprawa została przydzielona do referatu sędziego A. G., to nadal wszystkie pisma i wnioski były dołączane i procedowane w sprawie dotyczącej zarządu nieruchomością. Do akt, których powstało kilkanaście tomów uczestnicy składali różnego rodzaju pisma, których większość nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia określonego sporu, a stanowiła jedynie przyczynek do oceny sprawozdania zarządcy. Zatwierdzenie sprawozdania z zarządu gospodarstwem rolnym o powierzchni 650 ha, w sytuacji gdy uczestnicy kwestionowali prawie każdą czynność zarządcy (nawet to czy użyto preparatów do ochrony roślin o odpowiedniej nazwie handlowej) nie mogło się odbyć bez zasięgnięcia opinii biegłych.

W 2017 r. przebieg postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 151/15 był przedmiotem oceny sędziego wizytatora z Sądu Okręgowego w Elblągu. Wizytator nie miał uwag co do sprawności postępowania z uwagi na rozmiar przedmiotowego gospodarstwa rolnego, konflikt pomiędzy współwłaścicielami i wymóg zasięgnięcia opinii biegłych. Jedyna uwaga wizytatora sprowadzała się do zaprzestania kontynuowania kolejnych czynności dotyczących zarządu nieruchomością pod tą samą sygnaturą i rejestrowaniu ich w repertorium „Ns” jako odrębnych postępowań.

Zgodnie z poleceniem Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 29 stycznia 2018 r., w którym nakazano zaprzestanie kontynuowania czynności dotyczących zarządu nieruchomością pod tą samą sygnaturą akt, sprawa I Ns 151/15 została zakreślona jako zakończona, a nowe sprawozdanie z zarządu zostało zarejestrowane pod nową sygnaturą. Zarządzenie nadzorcze z dnia 29 stycznia 2018 r., zostało odwołane przez Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Elblągu pismem z dnia 30 sierpnia 2018 r., jako sprzeczne z wytycznymi Ministerstwa Sprawiedliwości. Dalsze czynności w sprawie zarządu Gospodarstwem Rolnym w R. i sprawozdań zarządcy są wynikiem rozstrzygnięć zawartych w postanowieniu Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 stycznia 2019 r., w sprawie o sygn. akt I S 95/18 (postanowienia – k.2, k. 173, k. 175 akt ASD 1/23; wniosek – k. 164-165 akt ASD 1/23; pismo sędziego wizytatora – k. 52-55v akt ASD 1/23; pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Elblągu – k. 49-50 akt ASD 1/23; pismo Departamentu Kadr i Organizacji Sądów Powszechnych i Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości nr [...] – k. 48 akt ASD [...]; pisemne wyjaśnienia sędziego A. G. – k. 277-280 akt ASD [...]).

Sędzia A. G. w swoich wyjaśnieniach, odnosząc się do braku czynności związanych z wyłączeniem ze sprawy o sygn. akt I Ns 151/15 i odrębnej rejestracji wniosku/pozwu, wskazał, że z uwagi na ukształtowaną praktykę w sądzie, nie było podstaw do przekazania do rejestracji wniosku/pozwu o ustalenie nieważności umowy z dnia 25 marca 2014 r., do odrębnego postępowania. Wskazał, iż ocena zasadności działań zarządcy w tym zawieranych przez niego umów związanych z zarządem może być dokonywana jedynie przez sąd sprawujący nadzór nad zarządem rzeczą wspólną. Procesowym skutkiem złożenia wspomnianego pisma było zlecenie biegłemu sądowemu dokonanie oceny gospodarczego i finansowego uzasadnienia zawartej umowy dla potrzeb zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia sprawozdania zarządcy. Nadto, sędzia A. G. wskazał, że rozpoznanie sprawozdania z zarządu dotyczącego tak wielkiego gospodarstwa rolnego, prowadzącego wielkotowarową produkcję i przy skonfliktowanych współwłaścicielach nie było – w jego ocenie – rzeczą prostą. Do oceny przedmiotowych sprawozdań niezbędna była wiedza specjalistyczna, zaś

powołana biegła z zakresu księgowości miesiącami nie zwracała akt, pomimo nałożenia na nią kary grzywny i uiszczenia jej (pisemne wyjaśnienia sędziego A. G. – k. 277-280 akt ASD [...]).

W kontekście podnoszonej przez skarżącego argumentacji podkreślenia wymaga również fakt, iż na początku 2019 r., wszystkie sprawozdania zarządcy, poczynając od I półrocza 2014 r., zostały rozdzielone jako odrębne i przydzielone trzem innym sędziom. Sprawozdania te nie zostały zatwierdzone lub odmówiono ich zatwierdzenia. Dotyczy to także sprawozdań składanych po 2019 r. (pismo Prezesa Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 21 sierpnia 2023 r. i z dnia 6 października 2023 r. – k. 297-299, k. 304 akt ASD [...]).

Zdaniem Sądu Najwyższego, będące przedmiotem oceny zachowanie sędziego A. G. - stanowiące rezultat błędu orzeczniczego - prowadzi zatem do wniosku, iż powyższe wypełnia normę wynikającą z art. 107 § 3 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, stanowiącą ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.k., uniemożliwiającą co do zasady dalszy tok procesu. Powyższa przesłanka procesowa nie może jednak skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania, gdyż w rozpoznawanej sprawie wszczęty został przewód sądowy na rozprawie głównej i nastąpiło pełne wyjaśnienie przedmiotu procesu. W zaistniałym w niniejszej sprawie układzie procesowym zaawansowany stan postępowania pozwala zatem na wydanie wyroku uniewinniającego, który ma pierwszeństwo przed decyzją o umorzeniu (zob. wyrok SN z 10 stycznia 2023 r., II ZOW 64/22, a także M. Kurowski (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2024, art. 17 oraz powołane tam orzecznictwo).

Zgodnie natomiast z art. 436 k.p.k., Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie wywiedzionego odwołania tylko do powyższej kwestii, gdyż rozpoznanie w tym zakresie stanowiło wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia, a rozpoznanie podnoszonego w odwołaniu zarzutu z pkt 1 jawi się jako bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 133 u.s.p., obciążając nimi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Radosław Jeż Wiesław Koziół Paweł Wojciechowski

[SOP]

[ms]